

РЕШЕНИЕ

№ 5000

гр. София, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 21.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **12037** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 3, във вр. с ал. 1 от КСО.

Образувано е по жалба на С. В. Г., чрез адв. И. Е. против Решение на Директора на Териториално поделение – С. област на Националния осигурителен институт, обективизирано в писмо с изх. № 1012-22-214#1 от 19.10.2021 г., с което е отхвърлена жалбата против разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/26.08.2021 г., издадено от ръководител по изплащането на обезщетенията и помощите, с което на основание чл. 40, ал. 4, т. 1 от КСО, във вр. с чл. 47, ал. 2 от Наредба за паричните обезщетения и помощите от държавно обществено осигуряване е спряно производството по отпускането/изплащането на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване по болничен лист № Е20211215513, за периода 19.08.2021 г. - 17.09.2021 г.

В жалбата са наведени са оплаквания за незаконосъобразност на оспореното решение, поради неправилно приложение на материалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на териториално поделение - С. област на Националния осигурителен институт, редовно уведомен, не изпраща процесуален представител.

Административен съд - София град, Трето отделение, 62-ри състав, като прецени

доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На лицето С. В. Г. е издаден болничен лист № Е20211215513, за периода 19.08.2021 г. - 17.09.2021 г., поради временна неработоспособност.

На 26.08.2021 г. е издадено Разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/26.08.2021 г., от ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с което на основание чл. 40, ал. 4, т. 1 от КСО, във вр. с чл. 47, ал. 2 от Наредба за паричните обезщетения и помощите от държавно обществено осигуряване е спряно производството по отпускането/изплащането на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване, поради обжалване на болничния лист.

С писмо с изх. № 1029-22-1784 от 27.08.2021 г. е изпратен за анкета болничен лист № Е20211215513 до ТЕЛК.

С решение на Директора на Териториално поделение – С. област на Националния осигурителен институт, представляващо писмо с изх. № 1012-22-214#1 от 19.10.2021 г. е отхвърлена жалбата на Г. против разпореждането, с което е спряно производството по отпускането/изплащането на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, Трето отделение, 62 –ри състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, чиито права са засегнати от оспорения административния акт, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ – С. област, поради което е процесуално допустима.

Оспореното решение е валидно и допустимо, но е материално незаконосъобразно. Издадено е след надлежно сезиране с по реда на чл. 117, ал. 1 от КСО и в срока за обжалване по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО.

Издадено е от компетентен орган съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО – Директор на ТП – С. област. Обективизирано е в посочената в същата разпоредба писмена форма, но е със съдържание неотговарящо на регламентираното в чл. 59, ал. 2 от АПК. В цитираното решение липсват мотиви, относно издаването му и фактически и правни основания. Съдебната практика е категорична, че посочването на фактическите и правни основания за издаването на акт от страна на органа са предпоставка, обуславяща възможността за упражняване на контрол върху същия, а и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. По принцип няма пречка мотивите към акта да бъдат изложени и отделно от самия акт, в друг документ по преписката. Този документ обаче, следва да е приобщен към акта, като бъде упоменат в него, каквото препращане в случая липсва. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Отделно от това е нарушение и на изричната разпоредба на чл. 117, ал.3 от КСО, която също регламентира мотивираност при постановяването на решението от страна на директора. От оспорения акт не става ясно кога е обжалван болничният лист, от кого, в ход ли е процедура, която пречатства произнасянето, пред

кой орган е депозирана жалба и дали към момента на произнасянето е налице висящо производство.

В процесния случай е приложена т. 1 на чл. 40, ал. 4 КСО, доколкото ръководителят по изплащането на обезщетенията и помощите ТП на НОИ С.-град се е позовал на обжалването на болничен лист № Е20211215513 по реда на чл. 112 Закона за здравето.

Хипотезата на чл. 40, ал. 4, т. 1 КСО изисква наличие на висящо производство по обжалване на акта на органа на медицинската експертиза, доколкото неговият изход има преюдициално значение за производството по изплащане на обезщетение по същия акт на органа на медицинската експертиза. А висящо производство е налице от постъпване на жалбата пред компетентния да се произнесе административен орган – в процесния случай ТЕЛК.

От събраните в производството доказателства се установява, че срещу болничен лист № Е20211215513 е изпратен с писмо с изх. № 1029-22-1784 от 27.08.2021 г. Други данни и доказателства, които да сочат на налично производство по обжалване липсват.

Последното сочи на недоказаност на факта на наличие на висящо производство по обжалване на акта на органа на медицинската експертиза (болничен лист № № Е20211215513), към момента на издаването на разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/26.08.2021 г. Настъпването на този факт в обективната действителност, съставляващ основание за издаване на разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/26.08.2021 г. на ръководител по изплащането на обезщетенията и помощите ТП на НОИ С.-област при приложение на чл. 40, ал. 4, т. 1 КСО, подлежи на главно и пълно доказване от страна на ответника в съответствие с нормата на чл. 170, ал. 1 АПК. При липса на преки доказателства за правнорелевантния факт - наличие на висящо производство по обжалване на болничен лист № Е20211215513, настоящият съдебен състав следва да установи фактическата обстановка посредством прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в производство, като приеме за ненастъпили онези факти, за които носещата доказателствена тежест страна не е ангажирала относими доказателства, въпреки указаната от съда доказателствена тежест в разпореждане за насрочване на производството. Поради това, прилагайки неблагоприятните правни последици от неуспешно проведеното от страна на ответника доказване на обстоятелствата по чл. 170, ал. 1 АПК, съдът приема, че висящо производство по обжалване на акта на органа на медицинската експертиза (болничен лист № Е20211215513) не е било налично към момента на постановяване на разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/26.08.2021 г. на ръководител по изплащането на обезщетенията и помощите ТП на НОИ С.-град, поради което не е осъществена хипотезата на чл. 40, ал. 4, т. 1 КСО, от което се налага извод за неприложимост и на нейната диспозиция. Последното обуславя извод за незаконосъобразност на решение на Директора на Териториално поделение – С. област на Националния осигурителен институт, обективирано в писмо с изх. № 1012-22-214#1 от 19.10.2021 г., потвърждаващо разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/26.08.2021 г. на ръководител по изплащането на обезщетенията и помощите ТП на НОИ С.-област. И двата акта са постановени при несъобразяване с правилата за поведение, установени в нормите на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 АПК, представляващо съществено нарушение на административнопроизводствените

правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Разпореждането на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ – С. град, предмет на съдебен контрол е издадено на основание чл. 40, ал. 4, т. 1 от КСО, във вр. с чл. 47, ал. 2 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване. Цитираните разпоредби уреждат правомощието на длъжностното лице, на което е възложено ръководството по изплащането на паричните обезщетения и помощи от ръководителя на ТП на НОИ, да спре производството по отпускане и изплащане на обезщетение за временна неработоспособност, когато се обжалва издаден болничен лист.

В процесния случай е приложена т. 1 на чл. 40, ал. 4 от КСО, доколкото ръководителят по изплащането на обезщетенията и помощите от ДОО в ТП на НОИ - С. област се е позовал на обжалването на болничен лист № Е20211215513 по реда на чл. 112 от ЗЗ. Хипотезата на чл. 40, ал. 4, т. 1 от КСО изисква наличие на висящо производство по обжалване на акта на органа на медицинската експертиза, тъй като неговият изход има преюдициално значение за производството по изплащане на обезщетение по този акт. От фактите по делото обаче не се установява наличие на такова преюдициално производство. По делото е представено единствено писмо с писмо с изх. № 1029-22-1784 от 27.08.2021 г. е изпратен за анкета болничният лист до ТЕЛК, а процесното разпореждане е издадено на 26.08.2021 г., т.е един ден преди обжалването на болничния лист от представените по делото доказателства, в случай че въпреки липсата на категорични данни за обжалване се приеме това писмо за начало на производството по оспорване на листа.

От изложеното по-горе се установява, че към момента на издаване на разпореждането не са били налице материалноправните предпоставките за спиране на производството, а именно, че към този момент е било налично висящо преюдициално производство по оспорване на болничен лист № Е20211215513.

По изложените съображения жалбата се явява основателна и решението на директора на ТП на НОИ – С. област следва да се отмени.

Предвид изхода на спора на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 510 (петстотин и десет) лева, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева и държавна такса в размер на 10 лева.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал. 2 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2, от АПК, Административен съд София град, III отделение, 62 –ри състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. В. Г., чрез адв. И. Е. Решение на Директора на Териториално поделение – С. област на Националния осигурителен институт, обективизирано в писмо с изх. № 1012-22-214#1 от 19.10.2021 г., с което е отхвърлена жалбата против разпореждане № Д-21-999-00-[ЕГН]/26.08.2021 г., издадено от ръководител по изплащането на обезщетенията и помощите.

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. област да заплати на С. В. Г. сумата от 510 (петстотин и

десет) лева, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: